

A. J. Arwidsson: HJERTESÅR OCH HJERTEBALSAM. ÅBO 1819

# Hjertesår och Hjertebalsam,

eller

## Den dygdiges Seger

öfver

### Ödet och Döden.

### Romantiskt Gråtospel

i

### Tre Öppningar.

Sept 1819  
H. J. Arvidson

Den dygdiges Seger

Personerna.

- Madame Pleureuse.  
 Madame Chat-amie.  
 Madame Cheri-babbe och Ödet  
 Madame Careusseuse.  
 Zemire, deras vän.  
 En Fransk Riddare.  
 Andar och Spöken. \_\_\_\_\_  
 Diverse annat löst folk, såsom:

- Eko, en hynda.  
 Grolla (   
 Broka (   
 Jeppe (Kattor.  
 Fixa (Bomansiskt (Kattor)  
 Jussa (

Ämnets är lånat från Medeltiden.



Första Öppningen.

[Theaterns föreställning en svärdslidd sorgkammare. Midt på golfvet står en liten likbista, (tjenlig blott för ett ganska litet barn), snad med krukor och påfverstiernor, hvilka på det aftagna locket afbildade Constellationerna Junefruun och Lilla Hund. Öfvanför dem är fästad en rik myrtenkrans, knuten med hvita och gröna band. Sex mareschaller, med brinnande vaxljus, stå på hvar derasida af kistan. Systrarna, i öfyn sorgdrägt, med dok, förkläde och krage, sitta omkring kistan. Snyttande och suckar hindra dem länge att frambringa ett ord. En douce sorgmusik ljuder högtidligt genom rummet.]

Madame Pleureuse.

O! gråt du sorgsna verld, som qvalets törnen känner!  
 Rys! se det grymma sår, som detta hjerta blänner!  
 Fly ej den tåreflod, som från mitt ögas rand  
 Sig hvalfver brusande till grafvens dystra land;  
 Der i det mörka hus jag sluta får min plåga,  
 Och uti dödens famn utsläcka hjertats låga.  
 Der tystna kanske snart de suckars hemska ljud,  
 Som lätta qvalets tyngd och lyda sorgens bud!  
 Men grymma menskor I! när baden I ett hjerta?  
 Ett hjerta såsom mitt, så ömt för hvarje smärta?  
 När kändes än ett qval, en suckan eller nöd  
 Vid nästans olycksfall, ja vid hans grymma död?  
 Så sörjde ej en mö då hon sin älskling saknar,  
 Då från sin morgondröm oroligt hon uppvaknar,  
 Af sorgsna miner möts, som båda älskarus fall,  
 Der han neddignat har för svärd och kulors knall.  
 Ei sörjde så en mö, ej kände hon min smärta,  
 Så ingen sörja kan, som ej har detta hjerta!  
 Men verld, du anar ej hvad ödet från mig tog,  
 Du vet ej, källa verld, hvem dödens lilla slog!  
 Du har kanske en mor, kanske en far förlorat;  
 Förlusten af ditt allt har ej din sorg förstorat,  
 Törhända har du mist en älskad maka blott?  
 Hur draglig din förlust, hur säll din hufva lott,  
 Emot det qval mig tar, mot denna skatt jag saknar,  
 Jag är beröfvad allt, till plågor blott jag vaknar!  
 Hvem kan förstå min nöd, hvem folka allt det qval,  
 Som sönderskär mitt bröst. — I Gudars stora sal,  
 Om det förunnas mig att nånsin ditin komma,  
 Der skall jag söka än den ros och denna blomma,

Vilkoret för mitt lif, min evigt ömma vän,  
Min lifsluft, lifvets allt! När träffas vi igen? —  
Hon var ju blott för mig: jag lefde blott för henne,  
Till ett vi sammansmält, vi voro mer ej tvenne;  
Jag var blott der som hon, och hon blott der som jag,  
Hvem kunde skilja oss vid mörker eller dag?  
Nej ingen skiljde oss!

(med affekt)

O himla makter alla

Blås upp i er basun, så jord och himlar skalla!  
Rör upp båd haf och berg, omstört den gröna strand,  
Må kunnig bli min sorg kring alla jordens land.  
Ja! storma, bullra, bryt, knyt, flyt, skryt, hvålf och krossa,  
Gjut vatten öfverallt, låt edra eldar blossa;  
Ty snart mitt lif tar slut i denna sorgsna stund!  
Basuna för allt folk, att jag har mist en — hund!

(Paus)

Men Systrar än en pligt för oss har återstår;  
Må på den dödass stoft vi gjuta nu en tår,  
En tår på askan än skall friska upp dess safter,  
Kanske fördölja sig der underfulla krafter,  
Att blomster tusen slag må frodas på dess graf,  
Ty ödet oss betog, hvad ödet gifmildt gaf.  
O! gråten Systrar då, låt våra tårar rinna,  
De träffa väl vår fot om de ej himlen hinna!

Alla Systrarne. (Tutti lamentoso.)

Uu, uu, uu, uu, uu, uu!  
Yy, yy, yy, yy, yy, yy, yy!  
Voj, voj, voj, voj, voj, voj, uj, uj, uj, uj, uj, uj!  
Uj, uj, uj, uj, voj, voj, voj, voj, voj, voj!

Madame Pleureuse.

Så fira värdigt vi vår döda älsklings minne.  
Så med gemensam sorg man låta kan sitt sinne,  
Och när, med nedtryckt själ, man vandrar hand i hand,  
Man lindra kan sitt bröst och hinna tröstens land.  
O låtom smärtans qual i toner sakta strömma,  
Och prisom hennes lof, som vi dock aldrig glömma;  
Uppstammom systrar då vår sidste sorgesång,  
Om lyckans slipprighet om detta lifvets gång.  
Med hjertats hårda qual, med saknans ömma toner,  
Den sörjda följa vi till himlens regioner.  
Vi träffas der en gång, vi se hvarann igen,  
Det är ju dygdens lön, hon blir det för vår vän.

Upphöjom då dess lof, hur hon ikring oss dansat,  
Hur med en bakvänd mine hon gladlynt till oss svansat,  
Och om hon misstog sig om hvad var fram och bak,  
Det var ju bagatell, en alltför ringa sak.  
Medgifvom systrar det, vi älska dessa later,  
De pryda oss en hvar, ja kungar, potentater!  
Det gaf ett nytt behag, ty modestie det var,  
Och [med en djup suck] i vår syndatid är blygsamheten rar.  
Bepriksom ock den dygd, som grådiga ej försmädde,  
Med socker väl försatt, och illa då ej mädde,  
Som lätt behaga sig den Franska Confiture  
Och gjorde deraf blott en coup de la nature,  
Och huru åt den ej färskt kött och bröd och kaka,  
O! hvilket mönster än för husmor och för maka.  
Få föddes af den art uti vår slemma tid,  
Ej finns en jungfru mer, med sådan dygd och id!  
Det enda ondt hon rönt, var blott ett eget väder,  
Men det fördrefs så lätt med Hoffmans-droppar, fläder.  
Instämmom systrar då en sorglig afskedssång,  
Till hennes dygders pris, om lifvets dystra gång.

Threnodie af Systrarne.

Zemir vår ömma vän  
Du hälft utaf vårt hjerta,  
Förstår du än vår smärta,  
O se vi dig igen!  
O! jämmer, O! jämmer! O nöd!  
Zemir vår ögonsten!  
Du som i himlens salar  
Med englarne samtalar,  
Glöm ej mitt hjerteben!  
O! jämmer, O! jämmer! O nöd!  
Jag glömmar icke dig!  
Hur kunde jag dig glömma,  
Du himlalufva, ömma?  
Ack glöm blott du ej mig!  
O! jämmer, O! jämmer! O nöd!  
O! se du till mig ner,  
Se mitt beklämda hjerta!  
O! anar du min smärta,  
Och hör hur jag nu ber?  
O! jämmer &c.

Förspörjer du min gråt,  
 Och hör de qvalda toner  
 Som upp till dina zoner  
 Forsänds med sorgligt lät?  
 O! jämmer! &c.  
 O! får i himlen du  
 Sör grädda, socker smaka,  
 O får du socker-kaka,  
 Ell' får du blött ragout?  
 O! jämmer! &c.  
 Ack! om du skref till mig  
 Att du der icke svälter  
 En ryslig sten då välter  
 Ifrån mitt hjerta sig!  
 O! jämmer! &c.  
 O! får du der en kyss?  
 Mån' englarne ej kyssa  
 Mån' de till sömn dig vyssa,  
 Såsom jag gjorde nyss?  
 O! jämmer! &c.

Farväl du ljufva vän!  
 Det lårtar dock mitt hjerta,  
 Der lindrar qual och smärta  
 Att minnas dig igen!  
 O! jämmer, O! jämmer! O nöd!  
 [Långhens, upptagen af Systrarnes suckan, pustar, snyftningar och de häfligaste åtbörder, betecknande deras djupt krossande sorg och saknad.]

Madame Char-amie.

Ja ja, du min Zemire, ej går du ur mitt sinne;  
 Hur du mig älskade, det går ej ur mitt minne,  
 Jag hoppas dock en gång vi kunna räkas der,  
 Som intet afsked finns, och ingen skillnad är.

Madame Cheri-babiche.

Jag glömmet ej den dag, då hon till oss blef lemnad,  
 Mitt hjerta sade straxt att hon för mig var ämnad,  
 Jag kände något varmt, så ljudligt i mitt bröst,  
 Det talte till min själ, liksom en inre röst.  
 En aning födde sig, en suck ur hjertat trängde,  
 En tår i ögat sig med glädjestrålar mängde.  
 Så var jag ej till mods än i min lefnads dag,  
 Min längtan sade mig att detta kärlek var.

Vål fann jag sedan mig, så tyckte jag, bedragen,  
 Men hoppades likväl att det forgår med dagen,  
 Då kom den olycksstot, som mig till jorden slog  
 Zemire! min ömma vän, mitt lif, mitt allt — hon dog!

Mad. Caréssense.

Hvem få vi klappa nu, Zemire är ju försvunnen;  
 Hon är af dödens hand förkrossad; öfvervunnen:  
 Och hennes mjuka hår och hennes varma bröst,  
 Den ljufva harmonie af hennes sköna röst  
 Med kafforna i dans hur mängen gång jag skadat  
 Zemire; med herrskar mine, sin evighet bebadat.  
 En sådan skön musik, en sådan melodie,  
 När mer på denna jord en sådan höra vi?  
 Zemire, som ur en flöjt, sjöng klar och ren discanten,  
 Hon lopp ackorder ut, den ljufva kärlekspanten,  
 Och med en larkas smak höf drillade ibland  
 Och med sitt tillili förnöjde haf och land.  
 Såsom en näktergal hon suckade i (fåle),  
 O! hennes ljufva bröst, der bländade kaffe-kvalen!  
 Hon blott min suck förstod, min längtan anade,  
 Ty hennes skarpa blick i hjertat spanade.  
 Men det var icke det, som jag nu ville säga,  
 Blott dess musik-talang vi vilja öfverväga.

"Gör rätt åt all föftjenst", så lyda skaldens ord,  
 Och sällan en Zemire föds i vår kalla Nord.  
 Hvad är mot henne, verld! din Thalina, Catalani,  
 Din Gabrielli med, och alla Spalanzani!  
 När med Zemire, o Chör man härde Jeppe's röst  
 Med Grolla, Broka, Fix, — då fann mitt hjerta tröst  
 Mot alla lifvets qual, mot smärter och mot plågor,  
 Och själen svingades på melodien's vågor,  
 Upp till Serafers höjd, allena skapade  
 Att njuta sångens lön, bland himlens evige.  
 Och der skall ock en dag, i klara stjerneringar,  
 Min Grolla, Jeppe, Fix, på melodien's vingar,  
 Med Broka och Zemire, uti en liftig dans,  
 Af solars klara sken hopplåta sig en krans.  
 Och efter deras namn mån stjernorna skall nämna,  
 Och deras rykte så till efterverlden temna.  
 Der de med evig glans ibland de stjärnorna,  
 Hvars bragder ryktet skref i himlens valfverts blå.  
 Mad. Pleureuse.

Du värdigt syster visste, och som ditt smärta ägnar,  
 Ja ock ditt snilles kraft, och det oss alla fågnar,

Zemires förtjenster har, med skära penseldrag,  
 För världen tecknat ut, med värde och behag.  
 Dock har du lämnat bort af dess förtjenster flera,  
 Och dem jag önskar nu att kunna här supplera.  
 Först nämna då jag bör dess silkesfina hår,  
 Jag har den känslan än, jag mins den som i går,  
 Då vid min sida hon, lög som en silkesböna,  
 Så trind och len och mjuk, må himlen henne löna,  
 För hvarje ljuf sekund, för hvarje känslans tår,  
 Som hon kan locka fram, ehur den snart förgår.  
 Vål hyste hon ibland en större mängd af gäster,  
 Som, svarta till sin drägt, dock icke voro prester,  
 Det var dess enda fel, — hvar dödlig äger dem,  
 Är någon af oss fri, mig svaren systrar, hvem?  
 Som sagt, — dess enda fel, hon hyste dessa qvicka,  
 Som hoppa lätt i dans, som kittla och som sticka,  
 Men täckt hon log deråt, hon kyste dem med grace,  
 Och smålog då åt mig; på läppen smög en frace,  
 Om hennes ömma bröst, om hennes ömma hjerta,  
 Som ingen dödlig vill tillfoga någon smärta.  
 Och när dess lätta vän sprang i en luftig tour,  
 Melodiskt vid mitt bröst hon sjöng: "brulant d'amour".  
 Men af min känslas höjd, af smärtans grymma plågor,  
 Jag sviudlar, mattas af, i sömnens vallmo vågor,  
 Försänkes nu min själ, jag svimmar, ack jag dör,  
 Zemire, Zemire, mitt lif, du allt! för dig jag dör!

(Dånar. Blir clairvoyante och talar.)

Hvad ser jag — himlen öppnas! — (paus)  
 Hvad är jag? — Uti grafvén! — (paus)  
 Hvad skådar jag, o! smärta,  
 O! min Zemire, det är!  
 O! klappa ömma hjerta  
 Jag, henne skådar der!  
 (Med entusiasm)  
 Bland englar och andar  
 I Abrahams sköte  
 Min älskling jag skådar,  
 O! kom till mitt möte,  
 Din röst mig bebådar,  
 Bland himmel  
 Och hvimmel, — — —  
 Bland englar, Serafim,  
 Bland andar, Cherubim,

Och luftens hela skara  
 Att jag der snart får vara!

[Lång paus. Hon kastar sig orolig fram och åter; ger sorlande ljud och talar:]

Men jag tror jag åter irrar,  
 Är det ej Zemire som stirrar,  
 Der ibland en smutsig höp?  
 Är det ej en källargrop?  
 Kan väl Abraham sin boning  
 Der nu ha, och utan skoning  
 Fångsla dig Zemire, min vän?  
 Är det ej ett bländverk än?  
 Nej Zemire, du ömma, goda,  
 Liknar mera nu en grada,  
 Slutet i en källarsval,  
 Än den fördna glada, yra,  
 Som blott kyssar kunde styra,  
 Vid din dans i vänners tal.  
 Hafva än de onda makter,  
 Uti bergets mörka schakter,  
 Fångslat in din sköna kropp?  
 Skall du ömma här förkrossas,  
 Fria anden ej förlossas  
 Snart för dina vänners hopp?  
 Men du fläktar sorgligt svansen,  
 Ej du svänger bakfram-dansen,  
 Huru är det nu med dig?  
 Mätte himlen det förlåta,  
 Men jag tror jag börjar gråta!  
 In i hjertat skär det mig!

O ve! o ve! o ve!  
 Der komma andar,  
 Der komma spöken,  
 I lågor, i röken,  
 Med horn och bränder,  
 Med jern och tänger,  
 De knipa och nypa,  
 Och slita och rifva,  
 Och rycka och knycka,  
 Den arma Zemire,  
 Den usla Zemire! — —  
 I onda andar,  
 I leda andar,

Finge jag i Er,  
Kommer Ni hit,  
Ögon och öron  
Skulle jag klå  
Af eder alla.  
Med muschlappar fula  
Skulle Ni få  
Skamflata vandra! — — —

O ve! o ve! o ve!  
O! jämmer, O! jämmer!  
De togo Zemire  
Och stoppade henne  
Uti en säck!

[Hon får starka convulsioner. Kroppen böjer sig i en hågga, med hufvud och fötter uppåt förenade. Detta sker med den hastighet, att hon kastas i denna ställning emot taket, och förhänget faller.]

### Andra Öppningen.

[Theatern föreställer ruinerna af ett gammalt Götiskt tempel. Under detsamma öppnar sig ett stort mörkt hvalf, upplyst af en enda lampa i taket. Tunga dimmor sväva öfver kunklet, som brytes af tåta blixtar ifrån djupet. Längst i bakgrunden sitter, på en svart thron, en hjeltestor, luftig varelse, genomskinnlig, som ett tungt moln. Andar och väsenden af alla slag och alla färger, små, stora, en-, två-, tre- och mångbenta, med ett och många hufvud, samt utan hufvud, sväva hvisslande omkring. En ande inträder, och bär på en lång stång Zemire, som hänger uppbunden vid baktöfverna.]

Anden.

Här är det olycksbarn, jag länge efterspanat,  
Till synder och till last har det naturen danat,  
Men ödets blick är skarp, och skarpt dess hämdesvård,  
Nu förs hon till den lön, hon länge varit värd.

[Blixtar bryta ut från alla sidor, med häftiga knallar. Den stora anden på sin thron skakar ett glödande eldsvärd. Zemire skälfrer i alla lemmar, och söker förfångt att upplyfta sitt nedåt hängande hufvud. Hon qvinkar ymkeligen; den stora anden tecknar med eldsvärdet. Zemire nedsättes på golvet och lossas.]

Zemire.

[I vänlig ställning, med den hvistande svansen förut, nalkas smilande den stora anden, och uttalar med darrande, men lissmande glåfs:]

Ah! Monsieur diable, vous etes un grand Seigneur,  
Vous etes un vaste genie, et le plus grand railleur,  
Vous voulez mig un peu nu decontenensera,

Et dans une cour brillante min blygsamhet probera.  
Je suis, je vous assure, une dame de qualité,  
Uppfostrad en bon ton, som Ni väl snart får se.  
J'ai honte de me tout seule, så ibland männer finna,  
Hvars les plus doux coups d'oeil, så kärligt på mig brinna.  
Le rouge uppå min kind, är skymd af min cheveu,  
Men blicka litet hit [lyfter på håren] vous le voyez un peu,  
La peau douce comme soie, och foten lätt som vinden,  
Jag dansar pas de deux, aussi charmante som hinden.

[Dansar och gör sina vanliga bakvända hopp.]

Den store Anden.

Du är en äkta narr, uti din franska drägt,  
Men språket passar braf, man har ej kunnat vråkt  
Ett lämpligare språk åt detta ludna slägte.  
Men denna ömma vän, som fördom dig uppväckte  
Med kyssar, sockerbröd och grädda utan mått,  
Hon är nu mer ej här, du får en annan lott.  
I andar, sen er tjenst! I lären henne åta  
Som hundar i gemen, hvar dag I bören måta,  
Hur mycket uti hull hon här förkofrar sig,  
Och derom straxt rapport I noga gifven mig.  
För öfrigt öfvas hon att endast Franska språka,  
Hon får ej Svenska mer uti sitt tal inbråka.  
Dock stånde henne fritt, att skälla såsom förr,  
Men Franska eller bjäbb nu blott tillåtas bör.

Zemire.

Får jag då sockerbröd, min mage att servera,  
Ty grädda, confiture jag blott förmår gouterä?

En Ande.

Hvad grädda, sockerbröd? Jo några torra låxor,  
Och sura skorpor till, så matas alla håxor!

Zemire.

Vous etes un etourdi, Monsieur, vous etes nigaud,  
Vous etes de conduite un impoli lourdaud!  
Har man väl nånsin sett un gentilhomme traitera,  
Une dame de nom, som Ni vill nelle maltraitera?  
A ma fois je suis une dame de qualité,  
Une nompaille! Mon Dieu! c'est une crudelité!  
Förskaffa, mon ami, hit låcker confiture,  
Jag lefver blott deraf, car telle est ma nature.

Anden.

Här blir en annan dans, än sofva, läppja grädda,  
Och på en snöhvitt arm sitt aftonläger bädda!

Nu skall du lära få dig mores som en ann,  
Spring nu allt hvad du vill, och hoppa hvad du kan.  
Men lefva som sig bör, det vill jag här dig lära;  
Du åt din mästare snart nog skall göra ära.  
Se här har du ett ben, voulez vous?

Zemire.

Monseigneur!

Vous me tuez, parbleu, vous me tuez de peur!  
Jag känner dödens köld deja ma vie angripa,  
Jag hör la mort cruelle sin lia redan slipa.

Anden.

Ät eller stryk, Madame! Hur smakar det?

Zemire.

[Tuggar och vrider kåstärne i tusende bugter.]  
Mon Dieu?

Jag talar Svenska rent, blott jag ej nödgas dö!

Anden.

Nej Franska blott, Madame! — Läs efter denna läxa:  
"Jag tillstår att jag är en äkra pulverhäxa".

Zemire.

Je tillstår que je suis exact une pulverhäxa!

Anden.

"Jag lofvar — — —"

[Det höres ett starkt buller utanföre; allt råkar i oordning.  
— Den store Anden springer upp af sin thron, griper till  
sitt svärd och alla andar följa honom. Man hör vapengny,  
skri och buller af de kämpande. Skriket tilltager, flera  
andar löpa fram och åter. En af dem hänger Zemire  
säsom fört på stängen, för att bära bort henne. Nu  
instörta alla de öfrige. Den store Anden gripes af en  
praktfullt klädd riddare, som nedslår honom och stäl-  
ler spitsen af sitt svärd emot hans hjerta.]

Riddaren.

Je suis de l'origine un Chevalier de France,  
Heros tout comme il faut de meurs et elegance.  
Je sais att vous har här une dame de qualité,  
Qui vous, Barbare, traitez avec crudelité.  
Men la galanterie, som de ma vie sacreras,  
Kan icke det fördrå att damer maltraiteras.  
Ditt lif är i mitt våld, je fais tout que je veux;  
Jag svär par ma fois, jag svär, hör du, parbleu,  
Att om du denna dame ej à l'instant förlossar,  
Med spitsen af mitt svärd ditt hjerta jag förkrossar,  
Mais ce ne suffit pas, j'exige de vous encore,  
Puisque c'est mon office, från den jag aldrig går.

J'exige att ni galant åt denna damen skänker  
Den le plus grand bonheur på den hon alltid tänker,  
Och ger åt ses amies en liten souvenir,  
Att de ej glömma bort sin ömma vän Zemire,  
Hon skall ej så tout seule nu hädan återvandra,  
Mais avec compagnie! som ingen dock kan klandra;  
Hon skall en ung Zemire åt hvar sin vän snart ge,  
Que faites vous, Monsieur? Det skall nödvändigt ske!

Anden.

Jag läfvar hvad ni vill.

Riddaren.

[Med artighet till Zemire]

Madame vous etes libre!

Et mon honneur cuit i hvarje minsta fiber.

[Andarne lösa Zemire. Riddaren träder fram  
med mycken artighet och kysser henne med  
grace på foten.]

A votre service Madame on offert toute sa vie,  
Cette est la juste loi de toute Chevalerie!  
Mon bras et mon épée, sacrées a l'innocence,  
Decide le sort du monde par norre indulgence.

[Till Anden]

Med prakt och all respekt, Ni henne återför!

[Till Zemire]

Ah! le plus doux moment est de ma vie cette heure!

[Han stiger fram med mycken sirlighet och kysser Zemire på  
foten. Denna räcker honom munnen; han kysser, kastar  
sig på knä för henne och kysser åter hennes fot med yt-  
tersta håftighet. Derefter trycker han den med de våld-  
sammaste åtbörder till sitt hjerta och förhåuget faller.]

### Tredje Öppningen.

[Sorgkammaren. De sörjande systrarne hafva något lämtat sig,  
och sitta nu vid ett arbetsbord stäldt nära likkistan. Morgonen  
ljusnar. Vaxljusen äro släckta.]

Mad. Pleureuse. [Bär om halsen en me-  
daillon, hvarpå bilden  
af Zemire är målad.]

[Ett ögonblicks tystnad. Arbete.]

Men äfven smartans sår kan tiden hela!  
Hon läka kan ett bröst der sorgden svider!  
Med många olyckor mig ödet drabbat;  
Jag saknar mor och far och slägt och vänner,  
Dem alla ryckte döden från mitt bröst.  
Jag dem har glömt, man glömmen dem ju lätt,  
Då vid en älsklings hjerta man sig tröstar.



14  
Och min Zemire, Du var min tröst i nöden.

[Med en våldsamt suck.]

Men äfven dig har ödet från mig ryckt!  
Med ilsken afund såg det vred vår lycka,  
Såg blomsterbandet som så nära knöt  
Mitt lif vid ditt! Och afund bröster svälldet!  
Nu ljunga hennes åskor mot ditt lif,  
Och evigt skiljas vi på denna jord.

[Med häftighet]

Barbar! du har ej älskat, har ej saknat!  
Du känner icke hjertats helga längtan,  
Du vet ej hur det för en älskling brinner.

[Faller på knä i yttersta raseri,  
sträckande händerna mot himlen.]

Barbar, barbar, barbar, förstör mitt ömma hjerta!  
Gör slut uppå mitt lif, och döda denna smärta!  
Gif åter min Zemire, gif henne mig igen,  
Mitt lif därför tag, det offras för min vän!  
Gif blott ett ögonblick att till mitt hjerta trycka,  
Att kyssa stoftet än! — mig unna denna lycka!  
Låt vid dess sida mig bli lagd i samma graf,  
O! unna det Barbar! tag sedan hvad du gaf!

[Kysser med häftighet sin medaillon]

Mad. Cheri-babiche.

[Söker att uppressa henne]

O! trösta dig du arma, qvalda hjerta,  
Vi dela ju din sorg och dina plågor!  
Kanske en högre makt ger henne åter,  
Man hoppas allt, och tiden lindrar smärtan.  
Du talte derom nyss, har du det glömt.

Mad. Pleureuse.

Jag känner detta väl, och erfor genast  
Att en förändring med mig redan timat,  
Jag kände ren en hvila i mitt hjerta,  
Oväntadt lugn vid tanken på Zemire,  
Men också därför blygdes jag, I Systrar,  
Ty fyratjugu timmar blott förflöto  
Sen hon, den ömma, rycktes ur min famn.  
Jag trodde mig ännu dess minne skyldig,  
En afskedstår, ett utbrott af min smärta,  
Ty snart kanske den hel och hållen kolnar.  
Det är närvaron som skall känslan lifva.  
Förunderligt går det dock till i världen,  
Att glömma fader, moder, älskare,  
Det går nu lätt, det har jag ofta funnit,

Men att Zemire, den ömma, ljufva slita  
Urrur sitt hjerta; detta trodde jag .  
Ej kunna ske på Sekler; snart det händer.  
Men ack, I Systrar, nu förstår jag saken,  
Jag har ej henne glömt, jag henne har  
Hos mig, och derfor svallar icke hjertat,  
Det njuter lugnt närvarons ögonblick.

[Kysser medaillon med häftighet]

Mad. Caresseuse.

Men låtom oss, att lindra våra hjertan,  
Omtala hennes undransvärda dygder,  
Ty en Zemire ej födes alla dar.  
Hon sof så ofra vid mitt varma hjerta,  
Och andades så stilla på min arm.

Mad. Chat-amie.

Hur nått smög hon sig ej uti mitt sköte,  
Och om hon stundom fick oreña fötter,  
Hon alltid med decence dem tvättade  
I tvål och vatten, innan hon sig sökte  
En platts uti min famn. — O! Ack, Zemire!

Mad. Pleureuse.

Och med Pomada, med Eau de Cologne  
Hon allå dagar hyggade sig sjelf,  
Och en odeur, som från den finsta Fröken,  
Kring henne spred en himla atmosfär.  
Ån natten, natten! — O! de ljufva nätter!  
Dem saknar jag dock alltid! Ho dem glömmet?  
Och hvad naturen ej tilldelat mig,  
Det gafs åt henne uti större mått,  
En inre värma, skyddad af den fina,  
Den silkesfina drägten. Ljufva drömmar,  
Som blomsterenglar och Serafer flögo,  
I blåa mantlar, kring vårt ljufva läger.

[Det höres en hastig åskknall. Systrarne springa förskräckta upp.  
Man hör en stormande och glad musik, med pukor och trum-  
petter. På en gyllene thron, prydd med flaggor och vimplar,  
buren af svåfyande andar, sitter Zemire, med en blomsterkrans  
om hufvudet. Hennes utseende har blifvit något förändradt,  
hon ser fetare ut. Under full musik nedsänkes thronen, infö-  
res i rummet, Zemire nedstiger och andarne försvinna. Alla  
Systrarne falla på knä af stum förtjusning.]

Zemire.

Bonjour, comment vous va? Jag varit litet borta.  
Har ni här sockerbröd och grädda, eller torta?

Mad. Pleureuse.

[Springer upp, slår sig för bröstet af glädje, faller änyo på knå för Zemire, kysser dess fötter, gråter, och häfver sig.]

Kom himlar, kom verldar, kom störtan er ner!

Här har jag Zemire, hvad önskas nu mer!

[Afbrutes af glädjetårar och snyftande.]

O! öde, O! Gudar, hvad skänkten I mig!

De nådige Herrar förbarmade sig!

O! öde, du är dock det bästa på jorden,

Den bästa Herre vi hafva i Norden.

Zemire, Zemire — — —

[Hon dånar. De andra märka ej det. Alla äro sysselsatta med Zemire, och frambara en hvar någon slags föda.]

Mad. Cheri-babiche.

Se här har du socker!

Mad. Chat-amie.

Här grådda, du ömma!

Mad. Caresseuse.

Här fikon! O kan du din olycka glömma?

Mad. Cheri-babiche.

Åt Socker!

Mad. Chat-amie.

Åt grådda!

Mad. Caresseuse.

Åt fikon, min vän!

Zemire.

[Snusar på allt, utan att äta.]

Förtrollningen tror jag är kvar i mig än.

Comment? Jag kan ej mer på sockerbröd gouter!

Helas! Jag kan ej mer af bakelser jouera.

Mad. Pleureuse.

[Vaknar, missnöjd och ledsen.]

Ej ger man akt på mig, blott för den der Zemire!

Här dånar jag, och ej man detta varse blir.

Nå, nå Zemire är ny! Välkommen till mitt hjerta,

Att lindra mina qual, att lindra all min smärta!

Du har ej illa mått, du ser helt frodig ut.

Zemire.

Du får väl snart nog se. hvad deraf blir till slut,  
Parbleu! det går ej ann, att ej åt verlden skänka

Une belle posterité, hvad man derom må tänka.  
Honni qui mal y pense, det dock mitt valspråk blir,  
Jag handlar såsom fri, sjelfständig är Zemire!

[Systrarne klappa händerna och hoppa jublande kring golvet. Nu inträder Eko, åtföljd af Grolla, Jeppe, Broka, Fix och Jussa. De göra en djup reverentz för Zemire. Derefter ställer sig Eko midt på golvet, och dess sällskap rangerar sig omkring honom. En af Systrarne sätter sig till Klaveret. En annan griper till en Citra, de två andra till Tamhour de Basque och Triangel. Man spelar en balleto; Eko och dess suite dansa med mycken konst och grace. Efter dansen skalla öfver allt: Bravo, Bravo, och Lefve Zemire, Lefve Zemire! Hela sällskapets handklappningar äro alldeles ursinniga, och fortfara äfven sedan rideaux fallit.]